

har fra første Færd været i høj Grad forbavset over, hvorledes den daværende Finansminister handlede. Nu siges der, og med Rette forekommer det mig, af det ærede 11te kongevalgte Medlem (Falbe-Hansen), at det ikke var saadan en Sag at komme løbende med en Lov hver ottende Dag, eller hver tredje — fjerde Dag maaske, her til Rigsdagen for at faa Garantien udvidet. Men hvad Finansministeren kunde have gjort, det var ganske sikkert at komme til Rigsdagens Finansudvalg. Af det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) blev der anket over, at i Anmærkningerne, for hvilke jeg bærer Ansvar og som jeg for Resten selv har skrevet, staar der kun nævnt *Folketingets* Finansudvalg et enkelt Sted. Men der ligger Vægten paa de Ord: „*end ikke*“ Folketingets Finansudvalg, thi det laa Finansminister Lassen nær at gaa derhen. Og det er det underlige ved denne Sag, at Bankdirektørerne ganske sikkert have opfattet det saaledes, at Finansministeren *havde* været hos Finansudvalget. Der foreligger her en Misforstaaelse, idet jeg nemlig tror — jeg siger dette ogsaa noget for at diskulperer Lassen, thi jeg ønsker ikke paa nogen Maade at angribe ham i hans Grav stærkere end det er rimeligt —, at Finansminister Lassen vistnok har talt med Medlemmer af sit Parti, som vare Medlemmer af Finansudvalget, men at han ikke direkte har henvendt sig til det samlede Finansudvalg. Dette Forhold er blevet misforstaaet af Bankdirektørerne, der mente, at han havde talt med det hele Finansudvalg, og de mente derved at have en større moralsk eller — hvad skal jeg kalde det — parlamentarisk Garanti, om de Herrer ville, for denne Udvidelse, end de i Virkeligheden havde. Saaledes tror jeg, Sagen foreligger. Men jeg kan heller ikke lade være at forbavses over og for saa vidt bebrejde Finansminister Lassen; at han ikke gik til Rigsdagens Finansudvalg og meddelte dem, hvordan Sagerne stod. Det har han undladt, og Bankdirektørerne have troet, at dette alligevel var sket, eller at de havde en fuldkommen Sikkerhed for, at Udvidelsen var i god Orden, gennem Finansministerens Ord. Hvor meget Hensyn man vil tage dertil i Rigsdagen, ligger jo egentlig ikke for. Folketinget er ved en tidligere Vedtagelse af et Forslag uden videre gaaet ind paa Garantiudvidelsen. Nu foreligger jo Forslaget om at godkende Garantiudvidelsen saaledes, at man til Gengæld vil opnaa visse Indrømmelser fra

Bankernes Side. Der turde da ogsaa være nogen Rimelighed for dette høje Ting, hvad jeg ogsaa kan vente efter de Foredrag, vi have hørt i Dag, i at gaa ind paa Lovforslaget, som paa en Gang approberer Garantiudvidelsen og inkasserer disse Indrømmelser.

Det ærede 2det Medlem for 2den Kreds (P. G. C. Jensen) klagede over visse Bestemmelser i Lovforslaget, dels i § 3, dels i § 4 og § 6. Der bestemmes i § 3, at der oprettes en Afviklingskasse. — Jeg vil gøre det ærede Medlem, som er en stor Jurist, opmærksom paa, at der egentlig i dette Lovforslag foreligger en juridisk Anomali, som han vist ikke har opdaget, men som jeg hellere selv vil vedkende mig. Der staar nemlig i første Linie af § 3 disse Ord: „Bankkomiteen af 9. Februar 1908 ophæves den 1. April 1910“. Her foreligger den Mærkelighed, at der aldrig nogen Sinde lovligt har været oprettet en Bankkomité, og det er derfor noget underligt, at man lovgiver om dens Ophævelse, naar man ikke ved Lov har oprettet den. Men dertil kan man naturligvis sige, at man meget vel kan oprette noget administrativt og bagefter lovgive om det og derfor ogsaa lovgive om dets Ophævelse, endskønt man skulde tro det unødvendigt. Jeg tror for Resten ogsaa, det for saa vidt vilde være unødvendigt, som man ogsaa meget vel fra Regeringens Side administrativt kunde ophæve Bankkomiteen. Bankkomiteen skylder den Overenskomst, der blev sluttet i sin Tid mellem Staten og Bankerne, sin Tilværelse. Den hviler ganske sikkert paa Bankgarantiloven af 15. Februar 1908, men selve Bankkomiteen er ikke nævnt i Loven og er altsaa en administrativ Skabning. — Naar den nu ophæves og Afviklingskassen sættes i Stedet, saa siger det ærede Medlem, at denne Afviklingskasse efter hans Mening — saaledes forstod jeg ham — ikke faar den Myndighed, den udstrakte Virksomhed, som han mener den bør have. Dertil vil jeg sige, at Forslaget skal forstaas saaledes, at Afviklingskassen *skal* betyde og *skal* virke mindre, end Bankkomiteen har gjort. Den skal overtage og afvikle Bankkomiteens Forpligtelser. — Og naar det ærede Medlem — jeg kommer til at sige dette med det samme — ankede over, at der i den næste Paragraf staar Tale om „Sikkerhed“ for Afviklingskassen, synes jeg ikke, han skal undre sig derover, thi naar en Kasse overtager visse Forpligtelser, maa der ogsaa være en Sikring for, at den *kan* overtage disse Forpligtelser, og denne Sik-